

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 338/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. Z. A., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 2 a 3 a čl. 23 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Obvodného úradu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 a jeho rozhodnutím zo 7. októbra 2009 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru priestupkov v konaní vedenom pod sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL a jeho rozhodnutím z 1. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. T. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2010 doručená sťažnosť JUDr. F. T., B. (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom telefaxu, doplnená písomne 11. júna 2010, ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 2 a 3 a čl. 23 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Obvodného úradu Bratislava (ďalej len „obvodný úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 a jeho rozhodnutím zo 7. októbra 2009 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odboru priestupkov (ďalej len „ministerstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL a jeho rozhodnutím z 1. marca 2010.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda postup a rozhodnutie obvodného úradu sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 zo 7. októbra 2009 a postup ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ napáda aj rozhodnutie ministerstva z 1. marca 2010 v uvedenom konaní, do petitu sťažnosti ho nezahrnul, avšak ústavný súd vychádzal z obsahu celej sťažnosti a predmet konania ustálil tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil ani jedno z napadnutých rozhodnutí a plnú moc pre advokáta na konanie pred ústavným súdom doplnil až podaním doručeným 12. júla 2010.

Sťažovateľ tvrdí: *„Ani jedno z rozhodnutí nie je objektívne a opodstatnené, preto nemohol byť ani zistený skutočný stav veci. To by už mal byť dôvod k tomu, aby sa vec vrátila naspäť správne orgánu 2- stupňa (odvolaciemu orgánu).*

Tým chcem povedať, že v tomto konkrétnom prípade sa obidva správne orgány nvyspriadali napr.s aplikáciou čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, čo podľa môjho názru mali urobiť. Súčasne bol zo strany B. narušený a obmedzený môj pobyt v našom rodinnom dome, čo je

v rozpore s č. 23 ods. 1 Ústavy SR porušené moje vlastnícke právo na ochranu rodinného domu.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Základné práva F. T. spojené s čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1 čl. 20 ods. 2 a 3 Ústavy SR boli postupom Obvodného úradu Bratislava so sídlom v Bratislave pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 zo 7.10.2009 a postupom MVSR pod sp. zn.: SVS-230-2010/00356/TKL p o r u š e n é.

2. F. T. priznáva primerané finčné zadstúčenie vo výške 2.000,-€.

3. MV SR je povinné uhradiť F. T. trovy zastúповania vo výške, ktorá bude neskôr vyčíslená na bankový účat JUDr. Z. A., B.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, najmä pokiaľ ide o konkretizáciu práv, ktorých porušenie namieta. Ústavný súd preto v danej veci rozhodoval o porušení tých práv sťažovateľa (ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom), vyslovenia porušenia ktorých sa domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života zaručeného v čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 20 ods. 2 a 3 ústavy a základného práva na slobodu pohybu a pobytu zaručeného v čl. 23 ods. 1 ústavy postupom obvodného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 a jeho rozhodnutím zo 7. októbra 2009 a postupom ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL a jeho rozhodnutím z 1. marca 2010 v tomto konaní.

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže vykonať zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd uvádza, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich uvedených práv postupom obvodného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 a jeho rozhodnutím zo 7. októbra 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

O ochrane práv sťažovateľa, porušenie ktorých namieta vo vzťahu k rozhodnutiu obvodného úradu zo 7. októbra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76, rozhodlo na základe ním podaného opravného prostriedku ministerstvo rozhodnutím sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL z 1. marca 2010.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv postupom a rozhodnutím obvodného úradu sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 zo 7. októbra 2009 pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Obdobne ústavný súd posúdil aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupom ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. SVS-230-2010/00356/TKL a jeho rozhodnutím z 1. marca 2010. Z odôvodnenia sťažnosti je

zrejme, že ministerstvo rozhodlo o opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu obvodného úradu (sp. zn. OVV-Pr-39/3-09-KN/76 zo 7. októbra 2009) rozhodnutím z 1. marca 2010. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť podať na všeobecný súd žalobu proti rozhodnutiu a postupu správnych orgánov podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorú však nevyužil.

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že ústava ani zákon o ústavnom súde (§ 53 ods. 1) nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy ešte predtým, ako sa obráti na ústavný súd (obdobne IV. ÚS 163/09).

Z uvedeného vyplýva, že poskytnúť ochranu pred porušením označených práv sťažovateľa bol oprávnený všeobecný súd. Sťažovateľ túto možnosť nevyužil (nevyčerpal všetky dostupné a účinné prostriedky nápravy pred podaním sťažnosti ústavnému súdu), preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V závere je potrebné uviesť, že posudzovaná sťažnosť sa vyznačovala nedostatkami, pre ktorú ju mohol ústavný súd s ohľadom na kvalifikované zastúpenie advokátom odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil napadnuté rozhodnutia (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zo samotného odôvodnenia sťažnosti, ktoré sa vyznačovalo značnou nekonceptnosťou, bolo zrejme len to, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv v napadnutých konaniach a napadnutým rozhodnutím. Inými slovami, v odôvodnení sťažnosti absentovala akákoľvek logická argumentácia. Na základe uvedeného ústavný súd nevedel identifikovať, čím a ako došlo k údajnému porušeniu označených práv sťažovateľa, a tým ani posúdiť sťažnosť z hľadiska jej opodstatnenosti. Ústavný súd však nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie uvedených nedostatkov, pretože sťažnosť odmietol z iných

závažných dôvodov, pri povahe ktorých možnosť odstránenia prekážok ďalšieho prerokovania sťažnosti neprichádza do úvahy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2010